

[Hanne Reintoft.]

oven i købet fra regeringspartierne, inviterer ledende parlamentarikere fra DDR, bl. a. formanden for den interparlamentariske gruppe i DDR, dr. Sieber, herop og han får afslag af NATO, så viser det i noget højere grad vores latterlige afhængighed af NATO, end at vi er førende i noget som helst; man må vel snarere sige, at vi ligger allerbagest i bagtroppen, og jeg vil gerne vide, hvor hr. Poul Schlüter mente vi var førende.

Jeg kan i og for sig undtagen på et enkelt punkt tilslutte mig socialdemokratiets ændringsforslag; der er da en smule mere kød på det end på regeringens afværgeforslag. Men der tales i det socialdemokratiske ændringsforslag uophørligt om, at vi skal henvende os til NATO, og vi skal forelægge i NATO-rådet, og vi skal spørge NATO om mig her og mig dér. Samtidig er den danske forsvarsminister nu til forsvarsministermøde i NATO, hvor man sidder for de næste 5 år og planlægger militær udrustning, kommando osv. Nu vil jeg gerne spørge udenrigsministeren — og jeg vil meget stærkt appellere om bare for en enkelt gangs skyld at få svar på mine spørgsmål —: hvem har bestemt, og hvornår er det bestemt, og hvor er det bestemt, at vi i de næste 3, 4, 5 år skal have noget med NATO at gøre og spørge det om dette og hint, for så vidt jeg ved, har vi ikke bundet os for de næste 5 år til NATO?

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Indledningsvis kan jeg bekræfte, hvad der allerede fremgår af folketingsudvalgets betænkning, at regeringen kan tilslutte sig den formulering af forslaget til folketingsbeslutning, som er foreslået af udvalgets flertal. Jeg har for så vidt ikke særlige kommentarer at knytte til de enkelte punkter i dette ændringsforslag, men kan henvise til de bemærkninger, som jeg fremsatte ved første behandling den 22. januar 1969.

Vedrørende spørgsmålet om sikkerhedskonferencen og om kontrolrådspasordningen, der er specielt omtalt i det af oppositionen stillede ændringsforslag, skal jeg dog fremkomme med nogle bemærkninger om den allerseneste udvikling.

Konferencetanken, over for hvilken regeringen som bekendt lige siden sin tiltrædel-

seserklæring har stillet sig principielt positivt, har i de seneste måneder i stadig stigende grad været fremme i den politiske debat i Europa. Forslaget om afholdelse af en konference blev således gentaget i den erklæring, som Warszawapagtlandene udsendte efter deres møde i Budapest i marts. Det var og er uklart, i hvilket omfang de således fremførte østeuropæiske tanker er udtryk for en reel vilje til konstruktive forhandlinger, eller i hvilket omfang de forfølger propagandaformål.

Ingen muligheder for at fremme afspændingen og forståelsen mellem øst og vest bør imidlertid lades uforsøgt. Det er et udtryk herfor, at det seneste NATO-ministermøde i Washington den 10.-11. april 1969 vedtog et communiqué, hvori det bestemmes, at rådet skal udarbejde en liste over, hvilke emner der synes bedst egnede til frugtbare forhandlinger mellem øst og vest og til snarlig løsning. Rådet vil også drøfte, hvorledes selve forhandlingsprocessen kan indledes.

Også de nordiske udenrigsministre beskæftigede sig på deres møde i København den 23.-24. april 1969 med spørgsmålet; det hedder i det fra dette møde udsendte communiqué bl. a. — jeg citerer:

„En forudsætning for konferencer om sikkerhedspolitiske spørgsmål er, at de forberedes godt og tidsmæssigt tilrettelægges således, at der er udsigt til positive resultater, samt at alle stater, hvis deltagelse er nødvendig for at opnå en løsning af europæiske sikkerhedsproblemer, får lejlighed til at deltage i drøftelserne.“

Det er med rette ofte blevet sagt, at en sikkerhedskonference, der blev en fiasko, var værre end ingen konference. Det er af denne grund, at regeringen stedse har lagt stor vægt på, at sådanne konferencer skal forberedes grundigt. Der er flere måder, hvorpå disse forberedelser kan gribes an. Vigtige er naturligvis de bilaterale kontakter med landene i Østeuropa og de overvejelser, som må foregå i vor egen kreds, og som NATO-communicuets tidligere omtalte ord er en indledning til.

Fra dansk side deltager vi aktivt og interesseret såvel i NATO-drøftelserne som i de bilaterale kontakter. Men hvornår tiden er moden til, at der med fordel kan